

Mẹ Tôi & Lá Cờ Vàng Ba Sọc Đỏ

Tác Giả: Nguyễn Kiên

Thứ Sáu, 02 Tháng 7 Năm 2010 13:09

Mẹ tôi chỉ là một thợ kỹ thuật cho một công sở ở Sài Gòn trước năm 1975.

Vào cái trưa ngày 30/04/1975, khi biệt chiến miền Nam đã thất thủ và Việt Cộng đang tấp tểnh vô Sài Gòn, Mẹ tôi lòng lo mẹ tôi lấy lá Cờ Quốc Gia, bỏ vô chiếc thau đựng vụn những đồ đồ t vàng bọc trong các hộp cúng giỗ trong gia đình, rồi đem xuống bếp,throp ba cây nhang lâm râm khấn vái trước khi châm lửa đốt.

Lúc đó chúng tôi cũng biệt việc gì nhúng gì thu về chỗ đồ cũ sỡ mang tời tai họa cho gia đình, huống chi là lá Cờ Quốc Gia, nên Mẹ tôi phải đốt đi ; nhúng nhúng đi u mà Mẹ tôi giận thích sau đó vớ việc khấn vái trước khi đốt lá cờ mang một ý nghĩa khác hẳn mà suốt đời tôi không quên được. Mẹ tôi nói :

- « Biệt bao nhiêu anh chị n sĩ quố gia đã chết đuối i lá cờ ni, chỉ vì thúi thúi mà mình phải đốt đi, mình cũng phải xin phép ngườ i ta một tí ng ! ».

Thế rồi, nhúng năm tháng sống dười chế độ cộng sản bắt đầu đởn vớ i ngườ i dân miền Nam. Nhúng bao nhiêu gia đình khác, gia đình tôi ngườ ngác, bàng hoàng qua nhúng chiến đởch, chính sách liên tiếp của Việt Cộng. Hết “chiến đởch đởi tí n”, “chính sách lỏ ng thỏ c, hỏ khỏ u”, đởn “chính sách hỏ c tở p cải tở o đởi vớ i nguồ quân, nguồ quyồ n”, “chiến đởch đánh tở sỏ n mớ i bở n”,

Mẹ Tôi & Lá Cờ Vàng Ba Sọc Đỏ

Tác Giả: Nguyễn Kiên

Thứ Sáu, 02 Tháng 7 Năm 2010 13:09

« chính sách kinh tế mới » ... và nhiều người khác không hiểu. Ai nói Việt cộng ngu ngốc, chỉ riêng tôi thì thấy họ chỉ vô đạo đức và kém văn hoá, kẻ thù; chỉ thấy bọn chính trị thì thấy cao thâm ! Chính sách nào của Việt cộng cũng làm cho người dân miền Nam khổ nạn, chìm sâu con người đến tận bùn đen.

Đầu tiên là « chi viện cho đồng bào », họ phát cho người gia đình một số tiền bằng nhau, nhưng với người gia đình đau nghèo nhau, không ai có thể giúp ai được. Họ tuyên bố vàng, bạc, quý kim, đá quý là thu nhập của Nhà Nước, ai mua, bán, cất giữ thì bị tịch thu. Kẻ thù là « chính sách hợp tác », tức là người gia đình phải kê khai số người trong gia đình để được mua lương thực (tức là gạo khoai, sắn và gạo mỳ) theo tiêu chuẩn, nghĩa là người (mà họ gọi là « nhân khẩu ») được 13 kg lương thực mỗi tháng.

Bao vây nhưng với việc chia đất, Việt cộng sau đó còn ban hành lệnh cấm người dân mang gạo và các loại hoa màu khác từ vùng này sang vùng khác, bắt buộc là buôn bán hay chỉ là để cho bà con, con cháu. Thành thử các vùng thôn quê miền Nam (vùng đồng lúa gạo) mà lúc bấy giờ cũng không thể đem cho bà con, con cháu thành phố; nhiều bà nội, người phố đi gạo trong lon sà guigoz để đem lên thành phố nuôi con cháu bằng họ, đau khổ ...

Nhưng với họ đã hình thành một cái chuồng gia súc-người khổng lồ, con vật-người nào ngoan ngoãn thì được cho ăn đồ ăn, con nào đi ra khỏi cái chuồng đó thì chỉ có chết đói. Chính sách này còn cao thâm hơn nữa mà người miền Nam ngày trước không có là không thể có cái việc « các má, các chị nuôi gà vịt bán cho người phóng trong nhà » như Việt cộng đã đi miền, phần phần người dân trước đây.

Ba tôi rồi cũng đi tù « cải tạo » như bao nhiêu sĩ quan, công chức miền Nam khác, Mẹ tôi ở lại một mình phải nuôi con cháu. Bây giờ mỗi khi họ đi thăm người đi đày đã qua, tôi vẫn thấy họ, nếu mình là mình họ đó, liệu mình có thể bán mình để về nhà nuôi con cháu trong tù về nhà nuôi một đàn con đẻ như vậy không ? Trong lòng tôi vẫn luôn có một bông hồng cấm dành cho Mẹ tôi và những người như Mẹ tôi đã đi qua đày đọa khi cần nghĩ về nó.

Tất cả công chức của gia đình Mẹ tôi trở thành “bà bán chợ trời” (bán các đồ dùng trong nhà để mua gạo ăn), rồi sau khi kiếm được chút tiền đã “tiền lên” thành một « bà bán vé số, thu nhập » để sống. Thế thì đó, cái thế chi mà khổ ! Mẹ tôi buôn bán được vài bữa thì phải tạm nghỉ vì họ khi có « chi viện cho đồng bào », công an đưa đi bắt những người buôn bán về như Mẹ tôi, thì phải đi qua “chi viện cho đồng bào” rồi mới ra buôn bán lại được. Có khi Mẹ tôi đi xe vô nhà sầm hóm thì người ng, nếu thấy dài, họ ra mời đi bắt Mẹ tôi bằng quân lực mạnh người, t,

cốt hốt vụn.

Thì bị y gi, do chính sách « bên cùng hoá nhân dân » của Việt cộng đã tở ra nhng tên l u manh, tr m c p nhi u nh n m. Có tên đ n g t Mồ tôi đi vé s trúng mà k th t là vé s c o s a, v y là Mồ tôi c t v n ; có tên đ n v h i mua nguyên m t gói thu c lá Jet (th i đó ng i ta th ng ch mua m t, hai đ i u thu c l , nên bán đ c nguyên gói thu c là m ng l m), th r i h n xé bao l y m t đ i u, r i gi b đ i ý, tr gói thu c l i, ch l y m t đ i u thôi, vài ngày sau Mồ tôi m i bi t là h n đã tráo gói thu c gi !

M t bu i t i, tôi ra ng i ch đ ph Mồ tôi đ y xe thu c vô nhà, thì có m t anh b đ i, còn tr c tu i tôi, đ i nón c i, m c áo thun ba l , qu n xà l n (ch c là đóng quân đầu g n đó) đ n mua thu c lá. H i đó, b đ i Việt c ng gi u, không mang quân hàm nên ch ng bi t là c p nào, ch đoán là anh nào tr , m t mày ng ng là b đ i th ng, c p nh , anh nào ng i lùn t t, m t mày thâm hi m, qu t queo nh m t chu t thì có th là công an hay chính tr viên ...

Anh b đ i h i mua 3 đ i u thu c Vàng Cỏ , r i đ a ra t gi y m t đ ng đã rách ch còn h n m t n a. Mồ tôi nói :
- « Anh đ i cho t b c khác, t ni rách r i, ng i ta không ăn ».

Anh b đ i tr m ng đ i s c m t, cao gi ng l nh lũng :
- « Chúng tôi ch a tuyên b là ti n này không tiêu đ c ! ».

À, thì ra nhng th ng o t con Việt c ng này cũng bi t lên gi ng c a k chi n th ng, gi ng c a k nhân danh m t chính quy n ! Lúc này tôi m i s c th y cái qu n xà l n màu vàng mà h n đang m c đ c may b ng lá Cỏ Vàng Ba Sọc Đỏ ! Mồ tôi l ng l ng l y t ti n rách và đ a cho h n 3 đ i u thu c. Khi h n đã đi xa, Mồ tôi vò t b c v t xu ng c ng và nói nh đ cho tôi nghe :
- « Thôi k , m t đ ng b c, c i l y làm chi cho m t ... H n m c cái qu n ... làm chi r a, th ng tr n r i thì thôi, s nh c ng i ta làm chi n a, con hí ? ».

Thì ra Mồ tôi cũng đã nh n ra cái qu n h n m c may b ng lá Cỏ Qu c Gia và đ i u mà Mồ tôi quan tâm nhi u h n là lá c , ch không ph i t b c rách !

Khi Việt Cộng mới chiếm miền Nam, nhiều người và những người Việt Cộng cũng là người Việt, không lẽ họ lại đầy đọa đày người bào. Nhưng sau nhiều năm tháng sống dưới chế độ Cộng Sản, tôi hiểu rõ rằng Việt Cộng xem dân miền Nam như kẻ thù muôn kiếp, họ tập cho họ là phe chiến thắng « vang » và có quy định cai trị tùy tiện đối đám dân xem như không cùng chế độ này.

Một hôm, đang ngồi bán thuốc lá, Mẹ tôi tắt đèn vô nhà, kêu đứa em tôi ra ngồi bán thuốc đi có việc gì đó. Mẹ tôi lúc sau Mẹ tôi trở về và kể cho chúng tôi một câu chuyện thật ngộ nghĩnh. Mẹ kể :

- « Mẹ đang ngồi ngoài đó thì nghe mấy bà rủ nhau chèo đi coi người ta treo Cờ Quốc Gia trên ngọn cây. Té ra không phải, có cái bao ny-lông màu vàng có dải đỏ, chèn là gió thổi đi mấp mấp trên ngọn cây cao lắm, người ta tưởng là Cờ Quốc Gia. Mà lại là m con, có con chó nó cõ dõm lên cây mà sủa ra vẻ mạnh mẽ lắm, rủa m đi, chèn là đi m trở lại ! ».

Mẹ tôi là vậy đó, bà hay tin đồn đoán, nhưng chính ra là Mẹ tôi nhìn mọi việc bằng tình cảm trong lòng mình.

Thời gian trôi mãi không ngừng ... Cuộc cùng với Ba tôi cũng may mắn sống sót trở về sau gần 10 năm trong lao tù Cộng Sản, Mẹ tôi vẫn bán thuốc lá, chúng tôi sau nhiều lần bị đánh rớt Đới Học, đành phải tìm việc vất vả kiếm sống. Đôi khi tôi thắc mắc, cuộc đời mình sao, liệu mình có thể có một mái gia đình, với con như bao người khác không trong khi mà chế độ gia đình mình không hề thấy một con đường nào trước mắt để vươn lên, để sinh sống với một trung bình ! ? « Mẹ ơi người sinh ra để bình đẳng ... và ai cũng được quy định mọi thứ hạnh phúc ... » câu này nghe có vẻ hiển nhiên và dễ dàng quá ; nhưng phải sống dưới chế độ Cộng Sản, việc gì cũng bị truy xét lý lẽ chèn ba đứa, mọi thứ m thía ý nghĩa và hiểu được vì sao người ta dùng câu này để m để cho bọn Tuyên Ngôn Quốc Tế Nhân Quyền bắt họ .

Một ngày khoảng đầu năm 1990, công an phường đến đưa cho Ba tôi một tờ giấy có tiêu đề và đóng dấu của Công An Thành Phố, nội dung vẫn vẫn “đến làm việc”. Gia đình tôi lo sợ là Ba tôi sẽ bị bắt vô tù lại, Ba tôi thì lo lắng m áo ra đi, hình như các ông « sĩ quan học tập » về để trở thành tri thức gia, bình thường chấp nhận những cái. Hay là thân phận của con cá nơm trên thuyền, thì m n bả m gì tu ý.

Với Ba tôi về nhà với một tin vui mà chế độ nhà tôi có niềm may cũng không thấy được, công an thành phố kêu Ba tôi về làm việc n p cho Sở Ngoại V vì gia đình tôi được Nhà Nước “nhân đạo” cho đi đến nhà ở Hoa Kỳ ! Thật không sao kể xiết niềm vui mừng của gia đình tôi với tin này, đang một cuộc sống tuy vất vả nhưng quê nhà mà nay được ra đi đến một quốc gia tự do, giàu mạnh

Mẹ Tôi & Lá Cờ Vàng Ba Sọc Đỏ

Tác Giả: Nguy&#n Ki&#n

Thứ Sáu, 02 Tháng 7 Năm 2010 13:09

---

nh&#t th&# gi&#i ! Nh&#ng ngày sau đó l&#i cũng là Mẹ tôi đi vay m&#n, bán nh&#ng món đồ cũ i cùng trong nhà ch&# đồ có ti&#n làm b&#n sao photocopy các gi&#y t&# “Ra Tr&#i” c&#a Ba tôi, khai sinh c&#a chúng tôi, đóng ti&#n cho “Đ&#ch V&#”, ... đồ làm th&# t&#c xu&#t c&#nh.

Ch&# kho&#ng 6 tháng sau là gia đình tôi lên máy bay đồ bay qua tr&#i chuy&#n ti&#p bên Thái Lan. Tôi lên máy bay, ng&#i nhìn xu&#ng phi tr&#ng Tân Sơn Nh&#t đ&#i kia mà n&#c m&#t c&# trào ra không ngăn đ&#c. Th&# là h&#t, đ&#t n&#c này c&#a tôi, thành ph&# Sài Gòn này c&#a tôi, n&#i mà tôi sinh ra và l&#n lên, m&#t lát n&#a đây s&# vĩnh vi&#n r&#i xa, bao nhiêu vui bu&#n n&# đây, mai sau ch&# còn trong k&# ni&#m ! Tôi quay l&#i nhìn th&#y Ba tôi m&#t không l&# vui bu&#n gì c&#, còn Mẹ tôi thì nh&#m m&#t nh&# đang c&#u nguy&#n và Mẹ tôi c&# nh&#m m&#t nh&# th&# trong su&#t chuy&#n bay cho đ&#n khi đ&#t chân xu&#ng Thái Lan, Mẹ tôi m&#i nói :
- “Bây gi&# m&#i tin là mình thoát r&#i !”.

Sau kho&#ng 3 tu&#n ở Thái Lan, gia đình chúng tôi lên máy bay qua Nh&#t, r&#i đ&#i máy bay, bay đ&#n San Francisco, Hoa K&#.

Ngày đ&#u tiên đ&#n Mẹ đ&#c ng&#i bà con ch&# đi siêu th&# c&#a ng&#i Vi&#t, th&#y lá c&# Vi&#t Nam bay ph&#t ph&#i trên mái nhà, Mẹ tôi nói :
- « Úi chao, lâu l&#m mình m&#i th&#y l&#i lá c&# ni, cái C&# Qu&#c Gia c&#a mình rằng mà h&#n hi&#n lành, đ&# th&#ng hí ? ».

R&#i Mẹ kêu tôi đi h&#i mua cho m&# m&#t lá C&# Qu&#c Gia b&#ng v&#i, đem v&# c&#t vào ngăn trên trong t&# th&#.

Chúng tôi đ&#n đ&#n ở đ&#nh cư c&#s&#ng, c&# nhà đ&#u ghi tên h&#c College, Mẹ tôi cũng đi h&#c College n&#a và xem ra bà r&#t h&#ng thú v&#i các l&#p ESL (English as a Second Language) ; đ&#c bi&#t là các l&#p có vi&#t essays (lu&#n văn).

Mẹ tôi vi&#t lu&#n văn r&#t ng&# nghĩnh, thí đ&# đ&# tài là « B&#n hãy nói các đ&#m gi&#ng nhau và khác nhau c&#a m&#t s&# vi&#c gì đó gi&#a n&#c Mẹ và n&#c c&#a b&#n » thì Mẹ tôi l&#i vi&#t v&# lá C&# Qu&#c Gia. Ý Mẹ tôi (mà ch&#c ch&# có mình tôi hi&#u đ&#c) là n&#c Vi&#t Nam có đ&#n hai lá c&# khác nhau v&#i hai ch&# đ&# t&#ng ph&#n nhau mà ng&#i Mẹ th&#i này hay ng&# nh&#n c&# Vi&#t Nam là c&# đ&# sao vàng c&#a Vi&#t c&#ng ; trong khi lá c&# đó không ph&#i là lá c&# thi&#ng li&#ng c&#a ng&#i Vi&#t t&#i Mẹ . R&#i rác trong su&#t bài lu&#n văn dài tràng giang đ&#i h&#i c&#a Mẹ tôi là nh&#ng m&#u chuy&#n th&#t mà

Mẹ Tôi & Lá Cờ Vàng Ba Sọc Đỏ

Tác Giả: Nguyễn Kiên

Thứ Sáu, 02 Tháng 7 Năm 2010 13:09

Mẹ tôi đã trải qua suốt thời gian sống đời tôi cho đến Việt Cộng. Mẹ tôi không là một thầy bà giáo Mẹ đã dạy mê (tôi nghĩ có lẽ là bà giáo Mẹ sống ở nước cộng hòa, dân chúng không thầy giáo là có những chuyên viên dạy dỗ, bậc học con người như thế đời tôi sống). Khi bài đời tôi trôi đi, tôi cảm bài luận của Mẹ tôi xem thì thầy bà giáo phê chỉ chút ngoài lẽ không biết bao nhiêu là chữ: « interesting ! », « Narrative », « I can't believe it ! » ... và cuối cùng bà cho một điểm "D" vì ... lẽ đời !

Cuộc sống chúng tôi dần dần dần nh, vô Địch Hối, lý đời của chúng tôi, chúng tôi, rồi đi làm, cuộc sống theo tôi như thế là quá hạnh phúc rồi. Đó đó, có anh chàng Trần Trần nào đó ở miền Nam California, tự nhiên gặp chúng tôi đem treo lá cờ đỏ sao vàng của Việt Cộng trong tiệm bán nước của anh ta làm cho người Việt quanh vùng ngại gặp, đem bảo đem cả ngàn lá Cờ Quốc Gia, nhìn vàng ba sọc đỏ dần dần biến tình trạng của tiệm anh ta suốt mấy ngày đêm. Mẹ tôi ngồi chăm chú xem trên truyền hình và nói với tôi :

- "Tình thế của người ta còn cao lắm chứ, mai một đây mà về thì phải biết !".

Ý Mẹ tôi nói là sau này khi không còn Cộng Sản ở Việt Nam nữa thì chắc đời bào sẽ hẳn hoan trọng treo lên cờ rừng Cờ Quốc Gia chứ không phải chỉ chúng này đâu.

Thời gian trôi nhanh quá, chúng tôi đã xa quê hàng ngàn năm 20 năm, Việt Cộng vẫn còn đó, vẫn cai trị đất nước tôi. Sau này do chúng tôi, không cha chúng tôi nữa, đau hết xong và ra đi làm, không ai có thể chờ Mẹ tôi đi học ESL nữa nên Mẹ tôi phải ở nhà thuê thì một mình, buồn lắm. Có lẽ tôi hơi may có muộn về Việt Nam một chuyến để thăm bà con tôi cuối cùng, Mẹ tôi nói :
- "Không, về làm chi, rồi mình như là cũ, mình thêm buồn ; khi mô mà hoà bình rồi thì mới vui !"

Ý mẹ nói "hoà bình" nghĩa là khi không còn Cộng Sản nữa.

Rồi Mẹ tôi bệnh, đưa vào nhà dưỡng, bác sĩ chẩn đoán Mẹ tôi bệnh ung thư phải, cho vào nhà dưỡng Hospice Care để chăm sóc (Hospice là các tổ chức thiện nguyện không lợi nhuận, nhiệm vụ của họ là cung cấp hỗ trợ tinh thần, thu hút mọi nguồn phí nhuận lợi nhuận để chăm sóc người bệnh không còn cứu chữa được nữa). Mẹ tôi mất không lâu sau đó. Mẹ nằm liệt đất nước Mẹ này và vĩnh viễn không còn nhìn thấy quê hương mình nữa.

Trong lúc lúc gặp gỡ đời làm khai tâm cho mẹ, tôi tìm thầy chỉ ví như mà Mẹ tôi vẫn thầy dưỡng

Mồ Tôi & Lá Cỏ Vàng Ba Sọc Đỏ

Tên: Nguyễn Kiên

Tháng: 02, Năm: 2010 13:09

đều đặn ít tiền và các giấy tờ tu thân như thẻ an sinh xã hội, thẻ căn cước ... Trong mắt gần ví là Lá Cỏ Vàng Ba Sọc Đỏ bằng giấy, không bằng chì cùn tin dùng mà có lẽ Mồ tôi đã cất ra từ một tờ báo nào đó. Tôi biết khi xúc được, thì ra Mồ tôi vẫn giữ mãi Lá Cỏ Vàng Ba Sọc Đỏ bên mình, có lẽ lá cỏ vàng hiện hành này đời tôi Mồ tôi cũng thiêng liêng như linh hồn của những người đã khuất.